Ч. 54 Четвер 9 (21) марця 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цїлий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

ПРОҐРАМА

торжественного обходу 300-лїтних роковин сьв. Унії рускої.

I. Віддїл.

1. Обхід має бути по можности як найбільше величавим торжеством народно-церковним без закраски політичної.

2. Рік 1895 має служити яко вступ до Ювилея, маючого обходити ся в роцї 1896, яко в роковини оголошеня заключеної Унії.

3. Рік 1896 має бути роком відпустово-ювилейним, о що завчасу Сьв. Апост. Престола упросити належить. Рік відпустово-ювилейний має начати ся 1-го сїчня і тревати до послїдного дня грудня після Юліяньского календаря.

4. В р. 1895 по можности як найскорше комітет видасть і оголосить відозву, запрашаючу Вч. Клир і Мірян до живої участи в обходї ювилейнім, до підпираня сего сьвятого дїла морально і материяльно, причім залучена буде також проґрама сего обходу.

Увага: Належить ту відозву випечатати що найменше в 6.000 примірників, перевести на язик латиньский, польский і нїмецкий, та розіслати в спосіб, який окаже ся найвідповіднїйший.

5. По відозві комітету оголосить ся спільне Архієрейске Посланіє всїх трех руских Преосьв. Ординариятів, в котрім спімне ся о торжестві ювилейнім, єго значіню для рускої Церкви і народа і для кождого поодинокого вірного, о уконституовавшім ся для обходу сего торжества комітетї, о появившій ся єго відозві і проґрамі, та візве ся Вч. Клир і Мірян до як найживійшої участи і як найревнїйшого морального і материяльного спомаганя сего сьвятого і важного предпринятя, особливо же до ревного збираня складок.

6. Складки будуть збирати ся: а) на дар любови для сьв. Отця; б) на заложене Інститута сьв. СМ. Йосафата для релїґійно-морального виховання рускої молодежи шкільної; в) на всякі видатки ювилейні.

7. Комітет подасть відповідну відозву до краєвих і позакраєвих часописий о нашім Ювилею з завідомленем о маючім заложити ся Інститутї сьв. СМ. Йосафата для релїґійно-морального виховання рускої молодежи шкільної, і з запрошенем до збираня складок на річ того Інститута.

8. Комітет ужиє відповідних способів в цїли приспореня фондів на річ Ювилея. (Субкомітети в ріжних сторонах краю).

9. Упросити жіночі і инші Товариства і Братства краєві до взятя чинної участи в торжестві ювилейнім і до підпираня заходів нашого комітету, особливо в збираню добровільних датків грошевих.

10. При кінци р. 1895, в часї маючім точно означити ся, удасть ся руска депутация до Риму. Тая депутация має бути як найчисленнїйша, зложена з духовних і мірян. Єї задачею буде вручити Сьв. Отцу враз з даром любови адресу від всїх Русинів католиків і заявити, що ми непоколебимо стоїмо в соединеню з Римскою Церквою, як тоє предки наші ісповіли перед 300 лїтами, і що в тім соединеню стояти будемо.

11. В цїли скріпленя сьв. Унії і тим успішнїйшого возсоединеня всїх Церквей по мисли слів П. Урбана VIII: „O mei Rutheni, per vos ego Orientem convertendum spero“, предложить помянута депутация при сїй случайности в окремім мемориялї у відповідний спосіб Сьв. Апост. Престолу потреби нашої Церкви.

12. Вибити значнїйше число медалїв памяткових, рівно постарати ся о значнїйше число образків сьв. Йосафата з рускою молитвою о соединеню всїх Церквей.

Увага: Як той медаль виглядати має, — рішить комітет.

13. Видати коротку, популярно написану а поучаючу історию сьв. Унії в кількадесять тисячах примірників по можливо найнисшій цїнї.

14. Завязати відповідні комітети (секциї) в цїли переведеня повисших ухвал з правом коптованя.

II. Віддїл.

Рік відпустово-ювилейний 1896.

(Слїдуючі тут точки обовязувати будуть о стілько, о скілько будуть одобрені Преосьвящ. нашими Ординариятами).

1. Оголошене року відпустово-ювилейного 1896 має наступити як найвчаснїйше т. є. ще в р. 1895, а при тім мають бути вірні відповідними проповідями в церкві поучені о значеню торжества і ювилейного відпусту і приспособлені до як найживійшої та найуспішнїйшої участи.

2. Участь в обходї торжества ювилейного возьмуть: *а)* Всї рускі парохії, монастирі нашої церковної провінциї; *б)* всї деканати тоїже провінциї; *в)* столицї трех наших руских Епархій; *г)* молодїж руска обоєго пола шкіл народ-

---

6)

Души на відлетї.

З памятника молодого лїкаря.

Новеля Марияна Ґавалєвича.

(Дальше).

Вчера перебив я собі писане, бо Шляркевичева вже пізним вечером прислала по мене сторожиху з просьбою, щоби я доконче заглянув до них хоч на хвилинку.

Сторожиха не знала нїчого сказати, о що йде, отже я пішов зараз занепокоєний, чи не погіршило ся. Атже рано був я у нашого Юзька і не замітив нїчого, що могло би додавати страху.

В містї почала показувати ся інфлюенца; вже маю двох нових пацієнтів, але також сама біда. Один якийсь кравець, другий депендент у адвоката.

В першій хвили думав я собі, чи й до бідної Шляркевичевої не причепила ся яка хороба. Жінка так змарнїла через безнастанне пильноване свого хлопця в день і в ночи, що виглядає як тїнь. Анї то не виспить ся, анї доїсть, бо нема ким виручити ся, а жиє тілько з того, що заробить.

Не знаю навіть, чи має тепер який заробок; на машинї шити не може, бо той безнастанний туркіт дразнить малого, отже для любови дитини перестала шити. Знаю, що пробувала машину винести до сїний і там хотїла працювати, але в сїнех зимно і знов сусїди нарікали, що їм туркотить під дверми.

От, бідному все вітер в очи.

Дала спокій і в руках шиє, та що така робота варта; що хвилї мусить єї відкладати, до того руки трясуть ся їй з утоми, очи імлою заходять.

Минувшого тижня вже скаржила ся переді мною, що часом їй здає ся, як би омлївала.

Анемічне то і збіджене, що пальцем доторкнись, а переверне ся, як соломка.

Я бояв ся більше о неї, як о хлопця, їдучи до них, бо для поспіху взяв дорожку.

Однак я застав єї на ногах, але заплакану і страшенно згрижену; ходила по своїй комнатї і ломила руки.

— Що стало ся? — спитав я ще в дверех, а она аж заридала, побачивши мене.

— Ах, пане консиляр!... Бог вам нагородить, що нас не покидаєш....

— Дайте спокій!... Що-ж нового? Юзьови гірше?..

— Або я знаю?... зойкнула жалібно — від полудня лежить і анї не рушить ся. Така якась сонність напала его, що анї очий не отворив через цїлий день. Я до него кажу, питаю ся, чи єму не гірше, чи не хоче чого, а він нїчо і нїчо, як би оглух і не чув мене зовсїм. Під вечір уже менї здавало ся, що й віддихати перестав. Я злякала ся дуже і пішла до пана консиляря, бо думала, що то летарґ або що.... Може пан консиляр подивить ся на него? Я на тім не знаю ся.... При хорих не бувала, ради собі дати не вмію. Гірка моя доленька!...

Дивила ся на мене так, як би я мав огологити їй засуд смерти.

Хлопець все спав, очи мав недомкнені, пульс слабий, але рівний, личко блїде, але спокійне, без слїдів болю, хоч апатичне.

Я его відкрив, прислухав ся, оглянув і якось не найшов нїчого страшного; противно, віддих здавав ся менї рівнїйший і шепоти в легких слабші.

— Не бійте ся, панї — кажу — все буде добре. Той сон покріпить его, додасть єму сил, нехай спить, як довго сам хоче.

А она на то, з тим своїм наівним, уцтивим недовірєм материньским:

— Але збудить ся потім, що?... правда, що ще збудить ся?

Я їй пояснив, що орґанїзм потребує таких спочинків у недузї і що такі глубокі сни дуже часто заповідають зміну на лучше.

— То для него важнїйше від лїкарства — запевняв я — природа радить собі сама найлучше. Побачите, панї, що завтра буде здоровший.

Аж зойкнула з радости, яку їй та надія зробила.

— То я пана консиляря непотрібно фа-

них, виділових, промислових, семинарий учительских і шкіл середних.

3. Спосіб обходу торжества ювилейного буде слідуючий:

ад *a)* У всіх парохіях нашої церковної провінциї відправить ся торжественне богослуженє в день і спосіб через Преосьвящ. Ординарияти означений. — В часі богослуженя збирати ся будуть лепти на річ Інститута сьв. СМ. Йосафата. По богослуженю роздавати ся будуть межи вірних памяткові медалики, книжочки і образки, в котрі душпастирі завчасу в достаточнім числі заосмотрити ся мають. Желательним би було, щоби по більших містах було відправлене торжественне тридневне богослуженє. — На помянуті богослуженя належало би запросити місцевих Вч. Клир латиньский і вірменьский, також колягорів і благодітелів церковних, представителів правительственних і автономічних властий і Товариств, а також значнійші особистости.

ад *б)* Кромі богослужень парохіяльних належалоби би відправити тридневні богослуженя деканальні в формі місий, щоби вірні могли як найобильнійше скористати з відпусту ювилейного. — Також належало би, щоби в тій самій цїли сьвященики устроювали для себе по можности як найчисленнійші реколекциї або упражненя духовні.

ad *в)* В престольних храмах в Перемишли і в Станіславові, а кромі того в парохіяльних церквах в Кракові, Відни і Чернівцях, відправить ся тридневне торжество ювилейне д. 6, 7 і 8 жовтня (н. ст.) р. 1896, у Львові же в Архікатедральнім Храмі сьв. ВМ. Георгія відправить ся таке богослуженє д. 11, 12 і 13 жовтня того самого року. В Архікатедр. Храмі сьв. ВМ. Георгія у Львові має помянуте торжество обходити ся з можливо найбільшою величавостию. В тій цїли належить: 1) просити Сьв. Апостольского Престола о висланє свого осібного Делеґата; — 2) запросити: Нунция Апостольского; — 3) Архієреїв всїх трех тукраєвих обрядів католицких з їх Капитулами; 4) Намістника і всї власти державні, Маршалка краєвого, Виділ краєвий, Послів, Президента міста, Раду міску і прочі власти автономічні; 5) Презеса Академії наук і Сенати краєвих університетів і політехніки; — 6) Вельмож; — 7) Відпоручників деканатів і монастирів Чина сьв. Василия В. всїх трех руских епархій, відпоручників рускої мірскої інтеліґенциї, селяньства і міщаньства зі всїх повітів нашої церковної провінциї: — 8) Гр. кат. епіскопів з їх капитулами з другої половини нашої Монархії; — 9) В часї тридневного богослуженя в Архікатедр. Храмі сьв. ВМ. Георгія виголосить ся кождого дня відповідна до торжества проповідь в язицї рускім; — 10) В однім з тих трех днів відбуде ся відповідна до торжества процесия з посїщенєм трех Храмів катедральних: латиньского, вірменьского і сьв. ВМ. Георгія; — 11) На закінченє тридневного богослуженя зістане уділене Апостольске благословеніє, виголосять ся многолітствія і розділять ся медалї памяткові, образки і т. п. межи участників ювилейного торжества; — 12) Від обходячих ювилейне торжество вишле ся телеґрама до Сьв. Отця.

ad *ґ)* Молодїж руска обоєго пола шкіл народних, виділових, промислових, семинарий учительских і шкіл середних, возьме за попереднім віднесенєм ся Преосьвящ. Ординариятів до Ради шкільної краєвої окремо участь в тім торжестві ювилейнім. В означенім дни катихити відправлять торжественне богослуженє і виголосять відповідну науку.

4. В часї ювилейного року відбуде ся посьвященє Архікатедр. Храма сьв. ВМ. Георгія, а евентуально також второї городскої Церкви у Львові.

5. Крім того могли би відбути ся Синоди епархіяльні для торжественного оголошеня Сьв. Апостол. Престолом затверджених постанов провинциональиого Синоду Львівского, по котрих для піднесеня торжества ювилейного відбули би ся академії духовні з відповідними промовами і продукциями музикальними і деклямацийними.

6. Комітет виражає желанє, щоби кожда церков, котра буде в роцї ювилейнім або будована або посьвящати ся, а не має ще свого Патрона, була посьвячена в честь сьв. СМ. Йосафата. — Зарівно виражає Комітет желанє, щоби в катедральних Церквах у Львові, Перемишли і Станїславові був в однім з престолів приміщений образ сьв. СМ. Йосафата.

7. Конець року ювилейного буде обходити ся у всїх церквах нашої церковної провінциї торжественним благодарственним богослуженєм.

Перегляд політичний

На вчерашнім засїданю Палати послів поставив пос. Бернрайтер яко референт комісиї гірничої пильне внесенє в справі послїдної катастрофи в копальнях вугля в моравско-шлеским реверї. Внесенє се домагало ся, щоби палата приступила зараз до першого читаня проєкту закона о утвореню посад інспекторів гірничих; дальше взиває міністра рільництва, щоби він поручив специяльній комісиї розслїдити відносини в тих копальнях і наконець взиває правительство, щоби оно предложило новелю в справі постанов карних. Палата ухвалила всї ті внесеня.

Міністер фінансів, др. Пленер предложив провізорию буджетову на час 1 цьвітня аж до 30 червня 1895. Предложенє се передано комісиї буджетовій.

До Pol. Corr. доносять з Петербурга, що тамошні рішаючі круги стоять заедно при тім, щоби завести в Росиї загальний обовязок науки елементарної. Незадовго має зібрати ся комісия, котра займе ся виготовленєм вступних робіт до переведеня сего пляну. Нинїшні телеґрами доносять знов, що на справозданя ґубернаторів астраханьского і херзоньского, котрі доказують, що людність домагає ся заведеня елементарної науки і що школи суть переповнені, відповів цар, що в так важній справі треба помагати населеню.

Переговори межи Хіною а Японом в справі заключеня мира мабуть вже розпочали ся, але то не стоїть Японцям на перешкодї вести війну дальше. Здає ся, що Японцї хотять конче взяти Мукден а відтак і задержати в своїх руках спорний кусень Манджуриї. Тимчасом їздять хінські посли по державах европейских і просять о посередництво в справі заключеня мира.

тиґувала в ночи? — відізвала ся покірно, несьміло, зажурено, таким голосом, як би хотїла мене перепрашати. — Ох, мій Боже!... але будьте ласкаві, не гнївайте ся на мене, щож.... я не маю нїкого на сім сьвіті!... Єго одного і Господа Бога, а з добрих людий тільки пана консиляря тепер. Дуже, дуже перепрашаю.... Не дивуйте ся, пане, матери, що боїть ся. Яка-ж би то мати з мене була?...

Сів я собі коло ліжка, щоби їй додати більше відради і спровадив розмову на инші річи.

Вже моя така дурна натура, що мене людскі похвали і подяки соромлять. Велика річ, що пильную своїх пацієнтів!... адже то обовязок мій. Впрочім платять менї за се.

Така Шляркевичева не дає нїчого, бо не має, а хоч би й мала, то я не взяв би. Молодому лікареви практика потрібна; я собі роблю і так студиї на єї Юзьку, як у клінїцї.

От, такий сон н. пр. то обяв цікавий, зараз собі записав я єго. Вже то само варто троха ходу для лікаря.

Та Шляркевичева то дуже бідна жінчиско, а угтива мусить бути в кістьми.

Як она несьміло, делікатно, щоби мене очевидно не вразити, спитала, чи не маю случайно біля до направи, або чого там до шитя, бо хотїла би менї чим небудь відвдячити ся.

Розумів ся, я приняв саму охоту за вчинок, бо деж би я мав сумлїнє користати з єї працї, особливо тепер.

— Коли, пане консиляр, будете мати що до значеня — говорила, як би просила мене о яку ласку, — бо вже нехай нїхто инший того не робить, тілько я. Я то потрафлю, бо давнїйше брала я до гафту, але тяжко для мене і очи почали мене троха болїти, отже я мусїла взяти ся до чого иньшого.

— А тепер вас очи не болять?...

Махнула рукою, як би не варто було об тім говорити.

— Болїти ще болять, але то тілько з плачу.

— Ну, покиньте, пані, плакати — кажу — все вже буде добре. Юзьо поздоровіє і почне знов ходити до консерваториї, будете мати з него потїху.

Слухала, задивившись на свою дитину, зі сплетеними руками та зітхала.

— Дай то Боже, дай то Боже! — повтаряла, коли я описував їй сьвітлу будуччину, яку єї хлопець може мати, скоро має такий талант, як кажуть, і хоче стати артистом.

Але якось та журба не щезала з єї очий.

— Ви добрі, пане консиляр, — шепнула — потїшаєте мене і додаєте відваги, але я не маю великої надії, того всего діждати.

— А то чому?

— На житє, на сухий кусник хлїба годї нинї заробити, а що вже на вихованє дитини! От з дня на день, з дня на день чоловік тягне і нераз іде спати, не знаючи, чи буде мати завтра що до губи вложити. От дитина встане з недуги, а я навіть чобіток не буду мати за що купити, щоби знову ніг не замочив. Як собі то подумаю, то справді не знаю, чи не лучше зробив би Господь Бог, як би нас обоє забрав з сего сьвіта. Але тілько обоє, тілько обоє разом!...

Що ви кажете! — перебив я єї — як можна хулити в такий спосіб!... Ви думаєте, що нема ще біднїйших на сьвітї?...

— Авжеж, суть — відповіла з сумною резиґнацию — але певно й так само думають, як я, коли їм тяжко.

— То зле чинять, моя пані, бо надії не треба нїколи вирікати ся і сумнївати ся — казав я — навіть тодї, коли недоля без милости дошкулює чоловікови. Бачите, пані, моя мати також повдовіла, гроший не мала, бо батько мій все стратив, люди порозхоплювали, ми остали ся на ласцї божій, а я таки якось і школи покінчив і злиднї перебув і тепер нам обоїм добре на сьвітї.

Я оповів їй, як то сам мусїв я працювати на себе через цїлу ґімназию, аж до покінченя медицини, по цїлих днях учити других і самому учити ся по ночах та бідувати нераз так, що нафти до лямпи не було за що купити.

Не богато то єї переконувало.

— Пан консиляр мав здоровлє на то — говорила тілько — а мій Юзьо такий худенький. Він також працював би на себе, як би міг. Що він мене, бідачиско, по руках, по колїнах нераз націлує ся, щоби-м по ночах не шила!... Каже, що буде по подвірях ходити зі скрипками, щоби я тілько не потребувала так тяжко на него працювати. Бачите, пане консиляр, яке золоте серденько у того хлопця.

Обтерла очи долонею і нахилила ся над сплячим, щоби поцїлувати єго в чоло — і тодї, мов би у нїм душа змилосердила ся над бідною материю, отворив нараз повіки, подивив ся на неї і усьміхнув ся.

Поцїлуй єї збудив єго.

— Котра то година, мамо? — спитав, а побачивши, що я сиджу коло єго ліжка, здивований додав: — То пан доктор ще не пішов?... Єму здавало ся, що я від рана сиджу на тім самім місци; трудно єму було повірити, що цїлий день переспав. Очи мав веселїйші, яснїйші, виспочивані.

— Як же маєш ся? — спитав я єго — лучше?

— Лучше; менї здає ся, що завтра буду міг уже встати з ліжка. Мамо, їсти хочу.

Апетит вернув єму і горячка спала.

Оповідав, що мав гарний сон і снив ся єму іспит в консерваториї, на котрім грав сольо; що дістав нагороду, а публика так плескала в долонї, що все мусїв виходити на естраду і знов грати. Пан професор Барцевич клепав єго по плечи за кождим разом і казав:

— Будеш грати лучше від мене! — а він страшно заклинав ся, що нїколи не посьмів би грати лучше від пана професора і що був би дуже щасливий, як би тілько так само потрафив.

— Мама сиділа в першім ряді, з самого краю і все плакала з радости — оповідав Ю-

Новинки.

Львів дня 20 марця 1895.

— **Гр. кат. комітетови** парохіяльному в Завалові в новіті підгаєцкім уділив Є. В. Цісар сто зр. запомоги на докінчене будови церкви.

— **Іменованя.** Волеслав Коварджик іменований концепістом почтовим у Львові.

— **Щедрий запис.** Помершпй в Кракові Казимир Ратульд записав 35.000 зр. на будову університетского дому в Кракові. В тім домі має бути саля на 1500 осіб, дві менчі салї і комнати на бібліотеки, читальні і товариства студентскі.

— **П. Лев Чаплиньский,** син о. Віктора Чаплиньского пароха Косова, чортківского повіта, одержав дня 16 марта на університеті в Інсбруці степень доктора медицини.

— **Марки почтові** має ся наліплювати тілько на тій стороні, де є адрес. Як хто приліпить з противної сторони, то се не буде важне, за лист треба буде подвійно платити. Так розпорядило сими днями Міністерство торговлї, отже ми звертаємо на се увагу наших читателів.

— **На продаж!** З Турчаньского пишуть нам: В селї Бітли і Ботелці нижній, тутешного повіта, мусять селяни в наслідок кількалітних неврожаїв випродувати свої грунти. Просимо наших сусідів Лемків, щоби приходили до нас а можуть тут легко і дешево накупити грунту. Морг грунту в загороді платить ся тут 50 до 100 зр. а в верху 10 до 25 зр. Всї краєві часописи просимо о повторене того оголошения. — *Зверхність громадска в Бітли і Ботелці нижній.*

— **Пригода на зелїзници.** В неділю дня 10 марта подорожні, що їхали нічним особовим поїздом до Ряшева, замітили перед самим Переворском, що поїзд задержано в поли. Як кондуктори пояснили публиці, було причиною задержаня се, що з Переворска випущено тими самими шинами товаровий поїзд. На щастє ніч була ясна, місячна і машиністи задержали оба поїзди о 2.000 кроків від себе. По завернено товарового поїзду до Переворска поїхав поїзд особовий свобідно дальше.

— **Домашна злодійка.** У пані Скальской у Львові слуга Мария Чамарник украла недавно богато дорогих річий і втекла, так що годі єї було відшукати. Але вчера рано прийшла она сама до своєї панї і пояснила крадїж так: В той день, коли утекла, прийшов до неї якийсь пристойний мужчина, представив ся їй, і почав єї частувати горівкою, а відтак намавляти до крадежи і втечі. По пяному она послухала его, забрала льоси, дорогі річи і гроші пані Скальской і з тим мужчиною поїхала до Станїславова, а звідтам пішки пішли на Угорщину. Але в дорозї Мария посперечала ся зі своїм знакомим і вернула до Коломиї, до своєї тїтки. Там совість не давала їй спокою, отже вернула до Львова, звертає покрадені льоси і брилянтовий перстень — а решта нема, бо забрав той незнакомий; не знати як він і звав ся. Готові гроші розійшли ся. Пані Скальска не дуже вірила тій покутници і казала єї відвести на поліцию, де она призналась я, що декотрі річи украдені лишила у своєї тїтки в Коломиї. При собі мала Мария помаранчі, чеколядки і тїсточка, котрими мабуть осолоджувала собі гіркі докори совісти.

— **З нужди.** Дня 15 с. м. на Оттакрінґу у Відни бувша слуга Біндерова хотіла з нужди позбавити свої дїти житя. Мала їх троє, двох хлопців, 11 і 9-літного, і трилїтну доньку. Від кількох місяців не мала нещасна мати роботи, продала все, що дало ся продати, і з дїтьми спала на соломі в нетопленій хатї. Часом тілько кусень хлїба мали на поживу четверо душ. Сусїди замітили, що Біндерова хоче помордувати дїти і дня 15 с. м. зловили єї на тім, як хотіла дїтям попідрізувати горла. Дїти взяли до притулку, а матїр до карного суду.

— **У Відни** 17-лїтний термінатор кравецкий, Антін Чернох, застрілив сестріницю свого принципала, 23-лїтну Марию Мальович, за те, що не хотїла за него вийти за муж. Дурний хлопець начитав ся ріжних страшних романсів і в голові єму перевернуло ся. Ще не доріс, а хотів женити ся. В той день, коли рішив ся убити любку, з котрою впрочім жив добре і близько, написав листи до родини, повідомив стацию ратункову, най приїде до того а того дому, де застане два трупи; вислав малого хлопця по пиво і тїсточка, щоби не було сьвідків і тимчасом застрілив себе і любку. Здає ся не був при памяти.

— **Застрілив ся, а потім мельдував ся.** В Гамбурґу на передмістю Барерфельд на стійці стрілив до себе вояк з карабіну. Небавом потім „злюзували" его; отже він приходить і мельдує покірно, що „застрілив ся". Думали, що розум стратив, а він справді незадорово зімлїв. Прикликали лїкаря, а той сказав, що куля вправді перейшла на скрізь через вояка, але з того вилїчить ся.

— **Рабунок.** На зелїзници віденьскій в ночи з дня 8 на 9 с. м. в берлиньскім поїзді поспішнім напали два опришки на обивателя з Познанщини, Заблоцкого. Заблоцкий їхав з Варшави, купив білет І кляси і просив кондуктора о окрему передїлку в возї, що і стало ся. Коли там в одежи задрімав, війшов кондуктор і хотів зробити вигіднїйше місце до спаня. Підняв сїдала і зробив дві софи та радив Заблоцкому покласти ся ни низшій. Заблоцкий зняв футро, розіпняв ся, накрив ся коцом і заснув. Лямпа була заслонена. В якийсь час потім почув він холодну руку на грудях, де в спідній кишени камізельки мав значнїйші гроші. Збудив ся і почув другу руку в правій кишени жакета, де мав дрібнїйші гроші. Почав кричати і зірвав ся. Злодїїв було двох. Они вхопили Заблоцкого за горло, щоби не кричав. Почули се люди в сусїдних передїлах і вибігли на коритар. Злодїї покинули Заблоцкого, котрий тимчасом виняв револьвер і виміряв в них, щоби не втекли. Прибіг надкондуктор і схопив опришків за шиї, але в тій хвили Заблоцкий завважав, що в лївій кишени гроші не рушані, а з правої, розпореної злодїями, зсунули ся гроші за підшевку. Почувши се, надкондуктор пустив злодїів і вибіг, як каже, до контрольора. Тимчасом злодії цофнули ся аж до дверий воза. Заблоцкий ступав за ними з револьвером в руцї, але що не мав нікого до помочи, то злякав ся і вернув до купе, бо злодії могли его зранити або й викинути з воза. За хвилю оба вискочили з воза, хоч поїзд їхав дуже скоро, і нїчо їм не стало ся, бо утекли. Поїзд здержано небавом, але по злодіях і слїд щез. Они були одягнені дуже гарно, мали футра і шапки боброві, а один з них золотий цвікер.

Телеграми.

Відень 20 марця. Бюро кореспонденцийне доносить, що анї о запрошеню Є. Вел. Цісаря австрийского і короля італіяньского на торжество отвореня північно-всхідного каналу, анї о участи обох сих Монархів в згаданім торжестві, не було нїколи й бесїди.

Будапешт 20 марця. Вчера розпочала ся тут під проводом кард. Васарого конференция в справі поступованя епіскопату супротив церковно-політичних законів. В конференциї сїй взяло участь 14 пралатів.

Кадікс 20 марця. Корабель „Альфонс XII" відшукав пропавший корабель „Королева реґентка" при входї до проливу ґібральтарского. Корабель той затопив ся і з него виглядав ще лиш машт з під води. На корабли тім було, як звістно, звиш 400 людий залоги. Вість о тім наповнила цїлий Мадрид великим сумом.

Петербург 20 марця. Нїмецкий амбасадор ґен. Вердер вручив цареви письмо свого правительства, відкликуюче его із сеї посади. Цар надїлив его ордером Андрея.

Париж 20 марця. Одружене кн. Аости з княгинею Оленою Орлеаньскою рішучо вже постановлено.

Надіслане.

зьо — бо мама все тілько плаче наді мною і в снї навіть, і так.

Взяв єї за руку з любовію, але й з якимсь уттивим докором, тай поцїлував.

— Товариші мої мене обнимали, цїлували, тїшили ся, що я дістав першу нагороду, та повтаряли: „Шлякевич заслужив се, він з нас всїх найспосібнїйший, має тон і техніку, тілько скрипки має кепскі". Ну, я сам знаю, що маю кепскі скрипки, але за пять рублїв годї мати лучші: для мене то і такі добрі. Колись може собі куплю скрипки Ґварнерія або Страдіварія, чому нї?.. Тілько нехай возьму нагороду і патент! Та чи я коли возьму єї? — зітхнув зі смутком. — То тілько в снї так буває; правда, мамо?

— А мене там не було на іспиті? — спитав я его жартом.

Я мусів аж розсьміяти ся з его зажуреної міни, з якою подивив ся на мене і як би з соромом відповів.

— Знаєте, пане, не пригадую собі... Менї здає ся, що пана конциляра я не бачив.

Говорив се таким тоном, як би хотів мене перепросити, що у снї, в найсьвяточнїйшій хвили, не замітив свого доктора, котрий ним на яві опікував ся і з недуги его лїчив.

— Але на правдивий іспит то ви прийдете?... — додав зараз живо — мусите прийти, правда?... я буду добре грати, побачите!...

Вийшов я від них уже по одинайцятій і так менї якось було і сумно і весело, і був я дуже рад з сего мого малого пацпєнта, що перебув недугу і небезпечність минула, і жаль менї було, коли я нагадав собі тих двоє бідаків.

Бо, справдї, що з ними буде?... біда їм мабуть нїколи не перестане дошкулювати, а біда се товаришка в житю дуже небезпечна: путає чоловікови ноги, і каже єму що крок спотикати ся, і на манївцї зводить, і перешкаджає все в дорозї до цїли.

Але в тім Юзьку мусить таки сидїти артистична душа; як ті очи єму сьвітили ся, коли свій сон оповідав!... а скрипки свої за пять рублїв так любить, як би були живі, і не віддав би їх певно за нїчо в сьвітї, хиба за які лучші, коли-б над ним хто змилував ся та зробив бідакови презент.

Ба!... але хто не зробив би?...

Нехай тілько верне зовсїм до здоровля і і до сили, то може я єму які скрипчата звідкись добуду. Мав я кількох товаришів, що грали, а тепер певно кинули смичок в кут. Вивідаю ся — може що найде ся.

Я рад би з цїлої душі помогти хлопцеви до кариєри, бо менї аж не знати, що робить ся, коли подумаю собі, що може змарнувати ся.

Мало-ж то людий змарнувало ся і пішло в поневірку длятого, що їм в своїм часї нїхто не подав помічної руки!... Я щось знаю о тім; був би з мене може який обідранець, який фельчер, або що, коли-б я не покінчив був студий і не став лїкарем.

До нинїшного дня з вдячностию згадую того уттивого Бадильского, що ми его в школї називали Бадилом. Він менї що року якусь лекцию порадив і памятав на мене, коли вже я був на медицинї.

Викладав нам хемію і фізику.

Памятаю его чудацкі порівнаня, в котрих однак бували дуже фільозофічні уваги.

Раз на приклад сказав нам:

— Серце, мої дорогі, то також реторта в чоловіцї, в котрій дистилюють ся благороднїйші елєменти людской натури.

Добрий Бадило!... казали про него, що не всї мав дома, бо не всї могли его зрозуміти.

. . . .

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарнї В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.